

Geschiedenis

De Dechenhöhle is in juni 1868 ontdekt, toen twee arbeiders bij de bouw van het spoorwegtraject Iserlohn-Letmathe hun hamer in een rotsspleet verloren. Ze daalden in de spleet af en stonden plotseling aan het begin van een prachtige, 900 m lange druipsteengrot. De "Bergisch-Märkische Eisenbahngesellschaft" liet direct de ingang beveiligen en al enkele weken na de ontdekking werden de eerste bezoekers door de grot geleid.

Onder de talrijke wetenschappers, die de grot bezochten, bevonden zich o.a. de door zijn Neandertalerschedel-vondst bekend geworden natuuronderzoeker Johann Carl Fuhlrott uit Wuppertal, die de eerste grotbeschrijving schreef, en de geoloog en "Oberberghauptmann" Heinrich von Dechen uit Bonn, naar wie de grot "Dechenhöhle" genoemd is.

Ontstaan

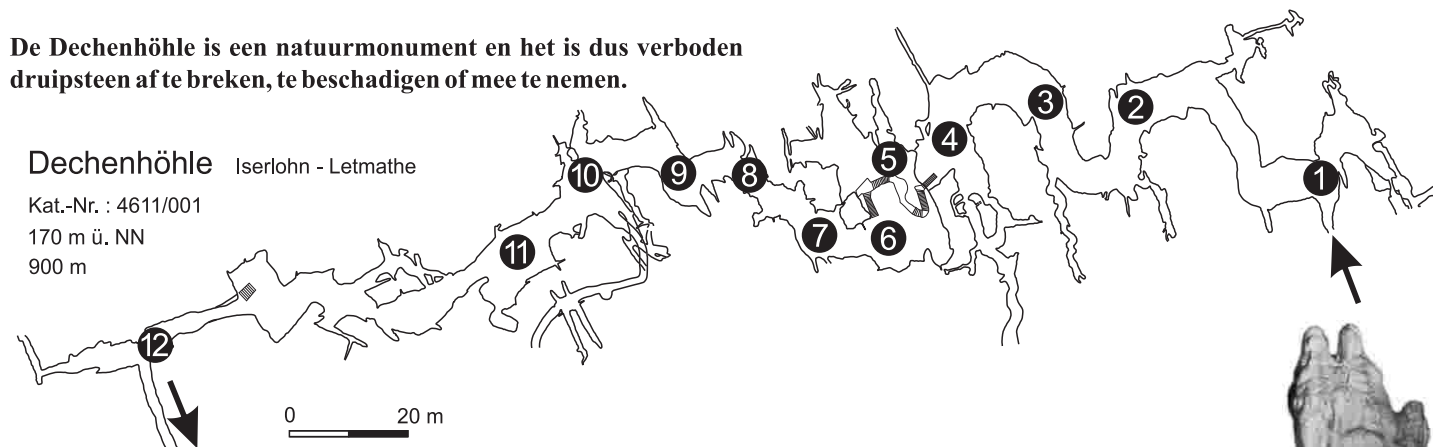
De Dechenhöhle bevindt zich in het noordsauerlandse kalksteen (Massenkalk), dat zich van Hagen oostwaards tot in het Hönnetal uitstrekt. Dit zeer zuivere kalksteen ontstond voor ca. 350 miljoen jaar in het bovendste Middendevoon, toen delen van het Sauerland door een zee overspoeld waren. Korallen, stromatoporen, brachiopoden bouwden met hun kalkhuisjes enorme riffen in het ondiepe water.

Kalksteen kan door koolzuurhoudend water worden opgelost. Langs laagvoegen en tektonische breuken drong het regenwater in het gesteente binnen. De hoofdgang van de Dechenhöhle diende lange tijd als ondergrondse loop van een rivier. Tegenwoordig stroomt de grottebeek in de 25 meter lager gelegen Knitterhöhle.

In de drooggevalen gangen van de Dechenhöhle begon de druipsteenvorming. Het met kalk verzadigde druipwater geeft bij het binnenkomen in de grot kooldioxyde aan de lucht af. Dientengevolge wordt een deel van de calciumcarbonaat als druipsteen afgezet. Aan het plafond vormt zich naar beneden groeiend druipsteen (stalactieten), op de grond ontstaat door het neerkomende water naar boven groeiend druipsteen (stalagmieten). Op meerdere plaatsen zijn stalactieten met stalagmieten tot zuilen vergroeid en wanneer water langs de wand naar beneden stroomt ontstaan gordijnen.

Grotbeschrijving

De Dechenhöhle is een natuurmonument en het is dus verboden druipsteen af te breken, te beschadigen of mee te nemen.

1 In het midden van de ingangshal van de Dechenhöhle, "**Kapel**" genoemd, bevindt zich de druipsteen-groep de "Heilige familie". Boven de huidige ingang is de nu dichtgemetselde rotsspleet te zien, waarlangs de grot ontdekt is.

2 De "**Orgelzaal**" herbergt een van de mooiste druipsteenformaties van de Dechenhöhle, het "Orgel". De rode en bruine kleur wordt door ijzeroxyde veroorzaakt, grijs komt door mangaan.

3 In de meerdere meters dikke bodemlagen van de Dechenhöhle werden duizende botten en tanden van dieren uit de ijstijd ontdekt. Vooral resten van hollenberen zijn gevonden, maar ook die van hollenleeuwen, hollenhyena's, rendieren, reuzenherten, mammoeten, wolharige en Merckse neushoorns. Sporen van de aanwezigheid van mensen zijn tot nog toe niet gevonden.

④ De "kroonluchter" in de "Kanselzaal" is de mooiste stalactietformatie van de Dechenhöhle. Op het ogenblik groeit het druipsteen gemiddeld 1 mm in 10 jaar. De groei wordt o.a. beïnvloed door het klimaat en is daardoor in het verleden verschillend verlopen.

⑤ Op het hoogste punt van de grot ontstond door een gril van de natuur het "Nimfenvijvertje", een ca. 1,50 m diep waterbekken. Het pad voert dan langs de "Hel", een ingestorte zijgang.

⑥ In de "Grafkamer" ligt een omgevalen druipsteen op de grond, "mummie" genoemd. Vele oude druipstenen zijn mogelijkerwijze door aardbevingen verwoest of beschadigd. Hier is ongeveer 200.000 jaar geleden de hoofdgang, die oorspronkelijk bijna horizontaal verliep, ingestort.

⑦ Voor de "palmzuil", de prachtige druipsteenzuil in de "Palmzaal", heeft een engels museum in 1912 60.000 goudmark geboden.

⑧ Links in de "Zuilengang" hebben zich sinterterrassen uit ontelbare kleine sinterbekkentjes gevormd. Aan het plafond bevindt zich de "rookkamer" met ham, spek en worst.

⑨ Stromatoporen bedekken de wanden en het plafond van de "Kristalzaal". In een ondiep waterbekken hebben zich kleine calcietkristallen gevormd.

⑩ De "Keizerhal" is versierd met een prachtige sinterwaterval. Een enorme stalagmiet heeft de naam "bruidstaart" gekregen.

⑪ Het "Wolvenhol" is het laatste deel van de Dechenhöhle, dat pas in 1921 voor de bezoekers toegankelijk is gemaakt. Hier moesten de gangen gedeeltelijk kunstmatig verbreed worden. Dit deel is slechts met kleine druipstenen versierd.

⑫ Aan het einde van de hoofdgang versperren leem en rotsblokken de doorgang. Graven heeft tot nog toe geen voortzetting van de grot tot resultaat gehad.

Deutsches Höhlenmuseum Iserlohn

In het aangesloten museum ervaart men tevens alles over hollen. Hoe ontstaan ze? Waar bevinden zich de grootste? En wie weet al, dat daarin ook resten van dinosaurussen gevonden werden?

Informatie:

Dr. Stefan Niggemann, Dechenhöhle & Deutsches Höhlenmuseum Iserlohn, Dechenhöhle 5 / 58644 Iserlohn-Letmathe
Tel.: +492374/71421 / fax: +492374/750100, e-mail: dechenhoehle@t-online.de
www.dechenhoehle.de